‘N TOEKOMS GEDRA DEUR ‘N LEWENDE HOOP

📖 *“Geseënd is die God en Vader van onse Here Jesus Christus… wat ons die wedergeboorte geskenk het tot ‘n lewende hoop deur die opstanding van Jesus Christus uit die dode.” 1 Pet. 1:3-4*

“En mag die God van die hoop julle vervul met alle blydskap en vrede deur die geloof…” Rom. 15:13

Daar is ‘n vreemde onrus wat die menslike hart besoek wanneer dit **te ver vorentoe kyk.** Die toekoms, onsigbaar en onbekend, word maklik ‘n doek waarop vrees sy donkerste beelde begin verf. Selfs die Christen, wat met die mond bely dat hy glo, kan stilweg binne-in bewe wanneer hy wonder: **Wat wag môre?** Maar die Skrif bied nie net vertroosting nie, dit bring regstelling.

Ons ontvang nie hoop as ‘n brose idee of ‘n wensdenkery nie. Nee, Vriende aan ons is gegee **‘n Lewende Hoop** en daardie Hoop is ‘n Persoon, **Jesus Christus.**

Christus het nie uit die dood opgestaan om net ons uitkyk op die lewe te verbeter nie. Hy het opgestaan om ons lewe te word. En wanneer Hy in ons leef deur die weergeboorte, dan is die toekoms nie meer ‘n onbekende terrein wat gevrees moet word nie, **maar ‘n pad wat reeds deur Hom bewoon word.**

Ons lees in Kolossense 1:27, dat Christus in ons die hoop op die heerlikheid is. Let nou mooi op: die hoop is nie net rondom jou nie… en ook nie net voor jou nie… **MAAR DIT IS BINNE-IN JOU!**

Dit verander alles. Want hoop, in die Christelike sin, is nie bloot optimisme oor omstandighede nie, dit is **‘n vaste verwagting gegrond in Iemand** wat nooit kan faal nie. Dink aan ‘n reisiger wat deur ‘n donker vallei stap. As hy net ‘n kaart het, kan hy steeds bang wees om te verdwaal. Maar as hy saam met ‘n gids loop wat elke draai ken, elke gevaar vooruit sien, en die bestemming reeds ken, dan rus sy vertroue nie in die helderheid van die pad nie, maar in die betroubaarheid van die een wat lei.

So is dit met Christus. Hy wys nie net die pad nie, Hy is elke tree saam met jou. En tog… laat ons eerlik wees. Daar is tye wanneer hoop voel asof dit uitgestel word. Ons bid, ons glo, ons wag, en tog lyk dit asof niks verander nie. En diep binne-in begin die hart fluister: *“Uitgestelde hoop maak die hart siek…” Spr. 13:12*

In sulke oomblikke is dit maklik om te dink dat hoop gefaal het. Maar die Skrif sou sagkens sê: dit is nie hoop wat gefaal het nie… maar ons **verwagting was dalk te nou gefokus, nie**

op Christus nie, maar op uitkomste. Want God se uiteindelike doel is nie net dat ons omstandighede verbeter nie… maar dat **Sy heerlikheid in ons openbaar word.**

Selfs wanneer jare lank voel… werk die Lewende Hoop binne-in jou, stil, diep en getrou. Hy vorm jou, slyp jou en berei jou voor. Totdat dit wat verborge was… **skielik duidelik sigbaar word.** Daarom kon Paulus sê: **Christus is ons enigste hoop.** Nie ons planne nie. Nie ons tydsberekening nie. Nie ons begrip nie**, maar Hy.** En wanneer Hy ons hoop is… dan is jou toekoms reeds veilig. Nie omdat jy dit verstaan nie, maar omdat Hy dit vashou.

💭 **Nadenke:** Waar het ek toegelaat dat vrees vir die toekoms my vertroue in Christus vervang? Plaas ek my hoop op uitkomste… of in die Persoon van Jesus as my Lewende Hoop?